

Bir çöl çiçeğiyim ben...

Bir çöl çiçeğiyim ben... Açmadan solan...
Karanlıklarda kalan... Ben ve kardeşlerim
için zordur hayata tutunmak buralarda...
Umuda yol almak hayaldir Afrika'da...

Ağlamaklıdır bakışlarımız... Mecalsizdir adımlarımız. Gövdemiz yüküdür ayaklarımıza... Yüreğimiz ise yavaş atmakta... Annelerimizin feryadı her geçen gün yüreğimizi acıtmakta... Gözlerinden akan yaşları çatlayan dudaklarımızı ıslatıyor. Bizim buralarda her altı dakikada bir insan ölüyor...

Bir çöl çiçeğiyim ben... Kumlar kadar dertliyim, çölü gözyaşıyla sulayan biriyim. Bir Afrika menekşesiyim, karanlıklarda açmaktan korkan... Gün ışığı yüzüme vurduğunda saklanacak yer arayan...

Çoraklaşan toprağımızda güller hiç açmadı. Dünya omuzlarımıza çöktü sanki... Dermanı tükenen bizler dünyanın ağırlığını taşıyamadık. Taşımamız için bize omuz veren de olmadı. Çöle saplanan ellerimizi tutan bir el bulunmadı. Hastalıklar kol gezdiğinde cana merhem olacak ilaçlarımız yoktu bizim.

Bir anne var yanı başımda... Açlıktan kıvranan; ama çocukları için hayatta kalan! Ve bir anne var, çocuğunun cansız bedenine sarılan, onu elleriyle toprağa koyan... Arkasına baka baka, yüreği yana yana, kuruyan göz pınarlarından akmayan gözyaşlarıyla diğer çocukları için kaldığı yerden "umud"a yolculuğa çıkan...

Gözlerini kocaman açmış bebekler var yanıbaşında... Tıpkı yaşadığı kıta

gibi; bahtı kara, çapak bağlayan gözü kara... Yüzünde ise sinekler... Elini kaldırıp onları kovacak gücü bile olmayan! O kadar masum, o kadar savunmasız... Kum fırtınasının önüne kattığı kalabalıklar arasından bebek feryatları yükseliyor. Sonra aniden bütün vadiyi ölümün sessizliği kaplıyor...

Bir çöl çiçeğiyim ben... Acıyı daha küçük yaşlarda tatmış, hayata tutunmaya çalışan... Açmaya korkan, boynu bükük...

Bizim buralarda bereketi çekilmiştir gözlerin... Hüzünler sarıp sarmalamıştır hepimizi... Ellerimiz boşluğa uzanıp kalmıştır. Dünyaya çılgınlığını atacak gücü kalmamıştır annelerimizin. Çaresizlik bellerini bükümüştür, boncuk boncuk terleyen, ateş topu gibi yanan yavrularının ağlamaları, kucaklarında ölümle buluşmaları yüreklerini söktüp çıkarmıştır yerinden... Canlarının içinde can kalmamıştır artık. Sitemleri vardır bütün dünyaya... Gün doğmamıştır annelerimizin umutlarına...

Bir çöl çiçeğiyim ben... Yıldızların ısıltısı altında kör karanlık vaktin elemindiyim.

Kuruyan ve ağlayan coğrafyanın büyüttüğü bir bebeğim... Kuytularda, insanlığın çekildiği yerlerde solmaya, ölenlerin adının anılmadığı bir mekanda yaşamaya çalışan... Takati tükenmiş bir çöl çiçeğiyim ben...

Bütün yıldızlar sönmüştü Afrika'da... Somali, Kenya, Eritre, Sudan, Etiyopya, Uganda ve Cibuti'de yalnızlık hüküm sürüyordu. Açlık kol geziyordu. Hastalıklar çareler bulu-

Bir çöl çiçeğiyim ben... Kumlar kadar dertliyim, çölü gözyaşıyla sulayan biriyim. Bir Afrika menekşesiyim, karanlıklarda açmaktan korkan... Gün ışığı yüzüme vurduğunda saklanacak yer arayan...

namadan her yanı sarıyordu. Ölenlerin hiç umursanmadığı, kimsesizlerin kimsesiz kaldığı bu yerde nefesler cızırdı. Ruhların üstünde kalın ve siyah bir perde vardı. Gece ve anneler en içli ağıtlarını yakardı Afrika'da...

Bir çöl çiçeği ben. Kimsenin bilmediği kuytulara kalan... Elleri boşluğa uzanmış, yalnızlığından utanan... Korkularını esaretin gölgesine kaptırmış bir çöl çiçeği ben...

Yıldızlar ağlamaklıdır burada... Güneş karabasanlarla doğar sabahımıza... Aslında bizim için hiç aydınlanmaz dünya... Bizim kaderimiz yorulmaktır, ağlamaktır, ölmektir usulca... Afrika'nın çölleri çıplak bedenleri her gün alından öperken bize gün doğmaz buralarda... Ölümün kokusu sinerken her tarafa, annelerin düşlerinin tam ortasına düşer feryatlar... Geceye ateş yağar, gündüze karanlıklar...

Duydum ki, bir evde, televizyon bozulunca, tamirci çağırılmışlar... Kapağı açınca bir de ne görsünler, avuç avuç ekmek kırıntısı... Durum anlaşılmış haliyle... Evin küçük çocuğu, ekranda bizim buralardaki aç çocukları görünce, kapağın içine ekmek kırıntısı atarak vermek istemiş... Minicik ama dünyaları içine almış bir yürek... Dünya da bu çocuk kadar duyarlı olabilseydi!.. Heyhat dünya duyarsız... Sevgi ve merhamet kıtlığı, yürek ve gönül kuraklığı çekenler... İnsanlık adına çuvalar dolusu kullanma tarihi geçmiş "süttozu" ile "un" gönderenler...

Bir çöl çiçeği ben... Kızgın kumların üstünde açan... Çıplak bir harf hükmündeyim, bir elif. Bir deri bir kemik, yüzüne uzanmış inceliyorum... Kalbim ağlamaktan yaralı... Sonsuzluk yüreğime ayarlı... Binlerce yüreğin ağlamasına şahitlik yapan, kulaklarını tıkayan, gözlerini kapayan dünyaya öfkeli bir çöl çiçeği ben... Dizlerimin

**Bir çöl
çiçeği ben...
Yüzünü
toprağa
dönmüş.
Başı önüne
eğilmiş...
Ürkek ve
bir o kadar
da hayata
küskün...**

dermanı kalmadı, siyah öfkemi içime kusuyorum. Gözyaşlarım kurudu... Gözlerim konuşuyor, bir de sinekler... Ben acınası bir fotoğraf hükmündeyim. Kevin Carter'ın Sudan'da ödüllü "incecik siyah teni, narin kemikleri ve güneşten pişmiş öne eğik başı ile açlıktan ölmekte olan ufak çocuğu sabırsızlıkla bekleyen bir akbaba fotoğrafı" belki de sadece akılda kalan...

Bir çöl çiçeği ben... Yüzünü toprağa dönmüş. Başı önüne eğilmiş... Ürkek ve bir o kadar da hayata küskün...

Gözlerinden vurgun yemiş insanlar, dünyanın elinden tutmasını istiyor bizim buralarda... El uzatan yok mu? Sesimize ses veren yok mu? Acımızda yanıp kül olan yok mu? İnsanlığın unutulduğu bu yerden gözümlüğün yaşını silecek yok mu? Annelerin başını okşayıp teselli edecek, dermansızlıktan çöllere yapışan çocuklara bir yudum su bir parça ekmek sunacak yok mu? İçimizdeki haykırıları susturacak, bu çöl diyarına şefkat tohumlarını ekecek yok mu? Dipsiz kuyulardan su çekmeye çalışan şu gözlerimize bakıp, gözlerindeki yaşlarla değil, sunduğu imkanlarla bu çölü yeşertecek bir umut yok mu?

Bir çöl çiçeği ben... Binlerce çöl çiçeğinden sadece biriyim. Açmaya da solmaya da korkan... Yalnızlıkla söyleşen ve yalnız bırakıldığı için ahları arşa ulaşan bir çöl çiçeği ben... Aynı dünyayı paylaşan, aynı havayı birlikte soluyan, aynı gök kubbe altında beraber yaşayan...

Yüreğimden, tutacak bir ele, geceye dönen yüzümü ağartacak bir güne muhtaç bir çöl çiçeği ben... Yıkılan hayallerin, kırılan yüreklerin ortasında kalmış, içini alevler saran annelerin ve babaların feryadını duyarak çaresiz kalan binlerce çöl çiçeğinden biriyim sadece...